

Arrest

nr. 217 726 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORABI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 6 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: [M.]

voornaam: [E.H.F.]

[...]

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Na een 13qq van 10.04.2013 en een 13qq van 18.09.2013 waarvoor op 29.01.2014 een uitstel van 10 dagen werd toegekend, werd op 26.10.2016 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 0 dagen betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 17.11.2009 te Antwerpen een eerste aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 01.10.2010 ongegrond verklaard. Betrokkene diende op 25.11.2011 te Antwerpen een tweede aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 22.02.2013 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 27.03.2013. Betrokkene diende op 03.07.2013 te Antwerpen een derde aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 28.04.2014 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 21.05.2014.

Betrokkene heeft op 15.06.2011 een eerste een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen op 24.10.2011 door een beslissing van het CGVS (Commissariaat-Generaal voor

Vluchtelingen en Staatslozen). Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 12.03.2012. Naar aanleiding hiervan werd betrokkene op 15.04.2013 per aangetekend schrijven in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 10.04.2013) met een termijn van 30 dagen.

Betrokkene heeft op 06.05.2013 een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen op 29.08.2013 door een beslissing van het CGVS. Naar aanleiding hiervan werd betrokkene op 23.09.2014 per aangetekend schrijven in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.09.2013) met een termijn van 30 dagen. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 16.01.2014. Aan betrokkene werd vervolgens op 29.01.2014 een uitstel toegekend om het grondgebied te verlaten tot 08.02.2014.

Op 23.07.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een [...] man van Belgische nationaliteit ([N.B.] [...]). Op 12.12.2014 weigerde de stad Antwerpen de wettelijke samenwoning te registreren, na negatief advies van het parket van Antwerpen van 23.10.2014 nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registr[er]en in het bevolkingsregister die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 19.05.2016 werd het beroep dat betrokkene bij de Rechtbank van Eerste Aanleg indiende tegen de weigering tot registratie van samenwoning, ongegrond verklaard. Het feit dat betrokkene een beroep indiende tegen dit arrest bij het Hof van Beroep van Antwerpen houdt, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket en de Rechtbank van Eerste Aanleg met betrekking tot de doorleefde familieband, op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning niet onder de gevallen waarin het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij het Hof van Beroep ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning moet worden geregistreerd in het bevolkingsregister, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van die samenwoning.

Betrokkene verklaart tevens een dochtertje te hebben, [M.M.] [...]. Dit meisje zou bij haar moeder in Italië verblijven.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 6 februari 2016 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering.

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [E.H.F.]

[...]

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Na een 13qq van 10.04.2013 en een 13qq van 18.09.2013 waarvoor op 29.01.2014 een uitstel van 10 dagen werd toegekend, werd op 26.10.2016 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 0 dagen betekend.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Daarenboven werd door het Parket en de Burgerlijke Stand van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren in het bevolkingsregister die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van vier jaar opgelegd.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Betrokkenes asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de aanvragen tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werden verworpen.

Op 23.07.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een [...] man van Belgische nationaliteit ([N.B.] [...]). Op 12.12.2014 weigerde de stad Antwerpen de wettelijke samenwoning te registreren, na negatief advies van het parket van Antwerpen van 23.10.2014 nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registr[er]en in het bevolkingsregister die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 19.05.2016 werd het beroep dat betrokkene bij de Rechtbank van Eerste Aanleg indiende tegen de weigering tot registratie van samenwoning, ongegrond verklaard. Het feit dat betrokkene een beroep indiende tegen dit arrest bij het Hof van Beroep van Antwerpen houdt, gezien de negatieve vaststellingen van het Parket en de Rechtbank van Eerste Aanleg met betrekking tot de doorleefde familieband, op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning niet onder de gevallen waarin het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij het Hof van Beroep ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning moet worden geregistreerd in het bevolkingsregister, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van die samenwoning.

Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 4 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*alle beginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3, art 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Senegal en gedurende vier jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker en als dusdanig weigert hier afdoende rekening mee te houden.

Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissingen werden genomen, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft. Dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier. Zij hebben een aanvraag tot wettelijke samenwoning gedaan.

Verzoeker woont nu samen met zijn Belgische partner. Zij voldoen aan alle voorwaarden van wettelijke samenwoning.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Nigeria wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem zorgt. Er kan van hem toch niet verwacht worden dat hij in België alles opgeeft om hem te vergezellen naar Senegal. Hij heeft hier familie en een goed inkomen waarop hij kan terugvallen. Het is dan ook onredelijk om gewoon te stellen dat hij hem vrijwillig kan volgen en dus een schending van art. 8 EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van

anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Verzoeker zijn langdurig verblijf, zijn integratie, het feit dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, verantwoorden wel degelijk dat verzoeker zijn aanvraag in België indient.

In afwachting van zijn beslissing m.b.t. de wettelijke samenwoning met zijn partner dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zou hij zijn rechten schenden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

De bestreden beslissing motiveert immers op geen enkele wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Men verwijst louter naar het feit dat verzoeker reeds eerder een bevel kreeg betekend om het grondgebied te verlaten.

Dit is echter onvoldoende!

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen " werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;*
- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;*
- indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;*
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;*
- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;*
- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.*

Verzoeker voldoet NIET aan het geheel van elementen, opgesomd in de lijst, integendeel zelfs.

Hij heeft in België nooit enige valse naam opgegeven.

Dat het adres van verzoeker bovendien gekend is, dat hij samenwoont met zijn partner en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hij heeft zich samen met zijn partner aangemeld bij de gemeente voor de registratie van hun wettelijke samenwoning.

Verzoeker heeft tot op heden een blanco strafregister en zo veel meer van de hierboven vermelde feiten zijn niet van toepassing op verzoeker.

Dat de bestreden beslissingen bijgevolg niet afdoende motiveren waarom verzoeker vastgehouden dient te worden

III.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Senegal is nog steeds zeer gevaarlijk voor Holebi's. In Senegal worden homoseksuelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 jaar.

Hij is homoseksueel, hetgeen strafbaar is in Senegal zoals verzoeker wenst aan te tonen via Krantenartikelen.

Dat hij ook nu, gezien zijn geaardheid niet kan terugkeren naar Senegal.

Verwerende partij mag dan ook niet uit het oog verliezen dat zijn seksuele geaardheid wel degelijk mee in overweging genomen dient te worden.

Indien verzoeker terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een' beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Senegal nog steeds zeer onveilig is voor homoseksuelen.

Men gaat echter flagrant voorbij aan het feit dat homoseksuelen momenteel nog steeds geen rechten hebben in Senegal en dat zij gediscrimineerd, aangevallen en bedreigd worden door dorpelingen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker zijn leven in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet invoeren, hij kan dan ook niet terugkeren!!

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

III.3. Schending van artikel 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Senegal naar België gekomen waar hij zijn huidige vriend leerde kennen, de heer [N.B.].

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun registratie tot wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriend oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren."

4.1.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert ook dat verzoekers stelling dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met de relatie die hij beweert te onderhouden met een Belgische man feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande verdrags- of wetbepalingen en welke belangenafwegingen hij heeft doorgevoerd, doch slechts dat hij aangeeft op basis van welke concrete juridische en feitelijke grond hij deze beslissing nam. Hieraan werd in casu voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker in wezen dat de verplichtingen die voortvloeien uit voormelde verdragsbepaling, die voorziet in een bescherming van het privé-, gezins- en familieleven, verweerder er hadden dienen van te weerhouden om de bestreden beslissingen te nemen. Hij benadrukt hierbij dat hij een relatie heeft met een Belgische man, B.N., en dat hij samen met deze man een verklaring van wettelijke samenwoning wenste af te leggen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren omdat deze enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van verzoeker. Het beroep dat verzoeker en B.N. tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand indienden werd bij vonnis van 19 mei 2016 van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen afgewezen. Ter terechtzitting wordt aangegeven dat ook het hoger beroep dat werd ingesteld geen aanleiding gaf tot een voor verzoeker

gunstige uitspraak. Er kan, in deze situatie, niet worden geconcludeerd dat verzoeker, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten, enig beschermenswaardig privé-, gezins- of familieleven in het Rijk heeft dat zou nopen tot een verdere belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.3. Verzoeker lijkt met zijn stelling dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat Senegal een gevaarlijk land is voor homoseksuelen daarnaast voorbij te gaan aan het feit dat, alvorens de bestreden beslissingen werden genomen, de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad reeds twee maal hadden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij een homoseksueel is. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker aangaf een kind te hebben met een in Italië verblijvende vrouw. Verzoeker kan in deze situatie dan ook bezwaarlijk voorhouden dat verweerder artikel 3 van het EVRM schond door de risico's die homoseksuelen in Senegal lopen niet nogmaals bij zijn besluitvorming te betrekken en louter te verwijzen naar het feit dat zijn verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen.

4.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM dient te worden gesteld dat het in deze verdragsbepaling voorziene recht op een eerlijk proces niet zonder meer impliceert dat een vreemdeling in afwachting van een rechterlijke uitspraak tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd en dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen worden gegeven of dat hij niet zou kunnen worden onderworpen aan een inreisverbod. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn belangen niet kunnen worden behartigd door een advocaat. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt trouwens dat verzoeker ervoor koos om tijdens de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg niet in persoon aanwezig te zijn.

Aangezien daarenboven geenszins blijkt dat nog enige procedure loopt met betrekking tot de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en B.N. te registreren blijkt tevens niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij, gelet op de bepalingen van artikel 6 van het EVRM, de kans dient te krijgen om het resultaat van de beroepsprocedures tegen voormelde weigeringsbeslissing af te wachten.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.2.5. De uiteenzetting van verzoeker omtrent het risico op op onderduiken is verder niet nuttig, aangezien in de bestreden beslissingen nergens wordt verwezen naar enig risico op onderduiken. De beschouwing van verzoeker hieromtrent laten de Raad dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing onjuist is.

Daar de Raad geen rechtsmacht heeft om de rechtsgeldigheid van de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te onderzoeken is verzoekers betoog hieromtrent ook niet dienstig.

De andere toelichtingen van verzoeker laten evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.1.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te tonen dat verweerder in casu enig relevant gegeven onterecht niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.1.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat louter tegen de tweede bestreden beslissing is gericht, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, en van “*alle beginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 3, art 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Senegal en gedurende vier jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Men stelt dat zijn partner hem kan volgen naar Senegal, zonder rekening te houden met het feit dat hij hier een onderkomen heeft, vrienden en familie waarop hij kan terugvallen. Men kan toch niet verlangen dat hij hier alles opgeeft?!

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: “De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had”

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan het gezinsleven van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft.

Het is mogelijks wel zo dat wettelijke samenwoning geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar dat het ook geen afdoende motivering vormt van verwerende partij om verzoeker een inreisverbod van 4 jaar op te leggen. Verwerende partij dient de wettelijke samenwoning dus wel degelijk in overweging te nemen bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer een termijn van 4 jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Kruispuntbank Migratie stelt dat een duur van maximum 5 jaar kan worden opgelegd als men kan aantonen dat er fraude is gepleegd of men onwettige middelen gebruikte om een verblijfsrecht te verkrijgen of te behouden en als men een huwelijk, partnerschap of adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om je verblijfsrecht te behouden.

Verwerende partij motiveert in zijn beslissing niet waarom in dit geval een inreisverbod van 4 jaar verantwoord is. Men haalt aan dat verzoeker beroep heeft ingesteld tegen het negatief vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, maar dit verantwoordt de termijn van het inreisverbod niet!

Verzoeker is zijn partnerschap niet aangegaan om verblijf te bekomen in België en verwerende partij kan het feit dat er een negatief vonnis is niet inroepen om het tegendeel te bewijzen, zeker gezien verzoeker in beroep is gegaan tegen deze beslissing en er alles aan wenst te doen om zijn oprechte relatie met zijn partner gevalideerd te zien in de registratie van hun wettelijke samenwoning.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

“Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd.”

Verwerende partij verwijst in zijn beslissing om een inreisverbod van 4 jaar te verantwoorden naar de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te blijven.

Verzoeker heeft er alles aangedaan om legaal op het grondgebied te verblijven en wenst nu gewoon samen met zijn vriend een veilig en gelukkig leven te leiden in België.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van. 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 4 jaar zodanig groter zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet verantwoordt waarom in casu een inreisverbod van 4 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 4 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn partner bezit immers de Belgische nationaliteit en woont en werkt in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

IV.2. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Senegal naar België gekomen waar hij zijn huidige vriend leerde kennen, de heer [N.B.].

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun registratie tot wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriend oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig

gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

IV.3. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Senegal is nog steeds zeer gevaarlijk voor Holebi's. In Senegal worden homoseksuelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 jaar.

Hij is homoseksueel, hetgeen strafbaar is in Senegal zoals verzoeker wenst aan te tonen via Krantenartikelen.

Dat hij ook nu, gezien zijn geaardheid niet kan terugkeren naar Senegal.

Verwerende partij mag dan ook niet uit het oog verliezen dat zijn seksuele geaardheid wel degelijk mee in overweging genomen dient te worden.

Indien verzoeker terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Senegal nog steeds zeer onveilig is.

Men gaat echter flagrant voorbij aan het feit dat homoseksuelen momenteel nog steeds geen rechten hebben in Senegal en dat zij gediscrimineerd, aangevallen en bedreigd worden door dorpelingen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker zijn leven in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet inroepen, hij kan dan ook niet terugkeren!!

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker."

4.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.2.2.2. Verder moet worden geduïd dat uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk in aanmerking nam dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met "de specifieke omstandigheden van elk geval". Verweerder heeft verzoekers verblijfsrechtelijke voorgeschiedenis onderzocht, hij heeft aangegeven dat de behandeling van verzoekers verzoeken om internationale bescherming – die

werden afgewezen – niet onredelijk lang duurde, dat geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd weerhouden, dat de ingediende aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werden verworpen en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand besloot dat het verzoek om een wettelijke samenwoning met een Belgisch onderdaan te laten registreren was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het tot stand brengen van een duurzame verbintenis tussen partners, dat deze beslissing werd bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg en dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormen voor het opleggen van een inreisverbod. Verweerder heeft ook gewezen op de hardnekkigheid waarmee verzoeker poogt in het Rijk te blijven en op het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole. Hij heeft tevens uiteengezet dat hij geen specifieke omstandigheden ontwaarde die hem zouden toelaten een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan vier jaar op te leggen.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn bewering dat de stukken van het administratief dossier niet toelaten om zijn relatie met een Belgisch onderdaan in vraag te stellen. De Raad kan verder niet inzien waarom verweerder in casu, na te hebben vastgesteld om welke reden geen verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd, nog een groot belang had dienen te hechten aan de samenwoning of aan de nationaliteit van de man met wie verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning wou laten registreren en diens banden met België. Verzoekers stelling dat verweerder in de tweede bestreden heeft gemotiveerd dat zijn partner hem kan volgen naar Senegal is incorrect en behoeft dus geen verdere bespreking.

Verweerder heeft wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd waarom hij meende een inreisverbod met een geldigheidsduur van vier jaar te kunnen opleggen en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder onterecht enig dienstig gegeven buiten beschouwing liet. De verwijzing van verzoeker naar arresten waarin werd aangegeven dat niet kon worden vastgesteld dat verweerder afdoende rekening hield met de specifieke omstandigheden van de vreemdeling aan wie een inreisverbod werd opgelegd is bijgevolg niet relevant.

Verzoeker houdt voor dat hij geen partnerschap is aangegaan om tot verblijf in België te worden toegelaten, maar toont hiermee niet aan dat verweerder overweging dat de ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelde dat dit wel het geval is en dat de rechtbank van eerste aanleg het ingestelde beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand verwierp incorrect is en verweerder derhalve niet op basis van een correcte feitenvinding of niet op kennelijk redelijke wijze tot zijn besluit kwam. De verwijzing naar de tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg ingestelde beroep leidt, zeker nu niet blijkt dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werd hervormd, niet tot een ander besluit.

Door te benadrukken dat hij er alles aan heeft gedaan om legaal op het grondgebied te kunnen verblijven, bewijst verzoeker niet dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zijn verzoeken om internationale bescherming en zijn aanvragen om machtiging tot verblijf werden geweigerd en dat hij hardnekkig poogt om zijn onwettig verblijf in het Rijk verder te zetten.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder enig nuttig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK